

PILLARS OF ETERNITY

THE RATCATCHER

KRYSAŘKA

CARRIE PATEL

Autoři:

Napsala: Carrie Patel

Obálka: Jason Seow

Přeložil: Rilifaen

© 2014 Obsidian Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena.
„Obsidian“, „Obsidian Entertainment“, „Pillars of Eternity“, a související loga jsou registrovanými i neregistrovanými obchodními značkami Obsidian Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena.

KRYSAŘKA

Sagani propnula záda a ucítla, jak něco luplo. Skoro každá část jejího těla bolela, a ty, které ne, už byly otupělé vyčerpáním.

Z všudypřítomné lesní zeleně ji už bolely oči, a díky vlhkému vzduchu měla pocit, jako by jí někdo neustále dýchal na krk. Tento dech pak prosakoval její kůži a měnil její klouby na rosol.

Už tomu bude pět let, co se vydala pátrat po Persoqovi a každý ten rok přesně cítila v každém křupnutí její páteře. Kdyby měl aspoň tolik slušnosti a reinkaroval se na nějakém chladnějším místě.

Sagani na své ruce ucítla něco studeného a vlhkého. Itumaak jí olízl prsty a sledoval ji svými černými očima vykukujícíma z jinak bělostného kožichu.

Obrátila hlavu ke spalujícímu odpolednímu slunci. „Ještě jsme nešli tamtudy,“ řekla a podrbala lišákovi hlavu. „Musíme hledat dál.“ Už jen z té myšlenky jí zacukalo v kolenou, ale aspoň na chvíli přestala myslet na svá záda.

Itumaak zakňučel.

„Máš snad lepší nápad?“ zvedla Sagani obočí.

Lišák zívá a převalil se na záda. Neklidně se ošival, než ho Sagani podrbala na břicho, v tom jejím ale začalo kručet.

Povzdechla si a nahlédla do batohu. Odsunula obklady, roztřepené lano, pytlík šípových hrotů a doufala, že prsty nahmatá sušené srnčí maso z minulého týdne. Věděla, že ho nechala v balíčku vedle vaku s vodou, a byla už tak odhodlaná jej najít, že když v ruce nakonec sevřela něco tvrdého a studeného, hlasitě zaklela.

Povzdechla si a vylovila sošku z batohu.

V její mozolnaté dlani ležel kousek adry vyřezaný do tvaru medvěda. Vydával matnou, mihotavou záři, stejně jako už posledních pět týdnů, kdy se k Persoqovi ani nepřiblížila.

Už jen z pohledu na ni ji začaly pálit oči.

Itumaak zabručel, začal se převalovat v trávě a ukazovat jí své bílé břicho.

Možná už potřebuje den dva zůstat na jednom místě. Přestat se dívat – a přemýšlet – o věcech, ze kterých celé její tělo skučelo únavou.

„Fajn, vyhrálš,“ řekla. Už cítila těžký, nasládlý pach, linoucí se zpoza kopce dále po cestě. Jelenoleské vesnice nebyl nikdy problém najít. A hostinec s dobře zásobeným barem bylo stejně dobré místo pro nocleh jako každé jiné.

Sagani s Itumaakem prošli kolem prvního shluku chátrajících domků s doškovou střechou, zrovna když slunce začalo sklouzávat za horizont. Nebýt silného oděru čerstvých výkalů a hniječícího ovoce, nikdy by ji nenapadlo, že někdo ještě uvnitř žije.

O patnáct minut později se už kolem cesty vyrojilo pár tuctů dalších domů jako nějaké zrudné boule. Vesničané, kteří z nich vyhlíželi ven, nevypadali o moc lépe.

To měl být signál, aby se obrátila čelem vzad.

Muži a ženy – nejčastěji luční lidé a elfové, s kůží ztmavlou vrstvami hlíny a sazí – zanechali své práce, aby si jí prohlédli. Záda mnohých z nich se prohýbala pod otepmi dříví. Sagani zatím neměla moc důvodů k návštěvě těchto výsek podél cest, a popravdě pochybovala, že ještě někdy mít bude.

Prozatím klopýtala vstříc představě čistých, péřových peřin.

Pokračovala dál. Stromy postupně vadly a notně jich ubylo. Mezi obchody a domy v barvě bláta konečně vykoukl nevzhledný hostinec. Sagani si to namířila přímo k němu.

Zatlačila na dveře a na její smysly okamžitě zaútočily soupeřící pachy bělolistu a potu. Upřely se na ní ty samé nepřátelské pohledy, jakými ji lidi probodávali na ulici, jen tentokrát ještě vyostřené alkoholem.

Aspoň se měla na co těšit.

Přitočila se k baru, kde elf se štrapatými světlými vlasy agresivně drhnul

špinavé hrnky ještě špinavějším hadrem.

„Psi zůstávají venku,“ řekl, aniž by zvedl hlavu.

Itumaak vypadal čistší a vychovanější než většina štamgastů, ale Sagani se rozhodla na tuto skutečnost nijak nepoukazovat.

„Můj lišák si dá taky,“ postrčila několik měďáků směrem k hostinskému.

Ten vzhlédl. „No, pokud nekouše...“

„Nikdy,“ zalhala Sagani.

Odložil své špinavé nádoby jen na tak dlouho, aby natočil vrchovatý korbek něčeho, co si barvou příliš nezadalo s vodou ve dřezu. Sagani ho zvedla k ústům a usrkla.

Nebylo to sice zkvašené mléko, ale bylo to studené a svlažující, což je víc, než se dalo říct o jejím horkem vyprahlém hrdle.

„Výborné,“ zalhala opět.

Hostinský zabručel a vrátil se k čištění hrnků. Byl docela pohledný, jak si všimla, na takový ten zvláštní, ostře řezaný elfský způsob. Také mladý – v elfském měřítku měl zhruba tolik let, co Kallu, když si ho brala za muže.

Najednou si přišla příšerně stará.

Obrátila se k ostatním štamgastům, jestli nenajde někoho, kdo by vypadal hůř, než se ona cítila.

Hostinec se teprve začínal plnit. Dveře skučely a skřípěly jako nemocný stařík, přibývalo stále víc blekotajících místních a houstl nasládlý bělolistový opar. Huhlali útržkovité pozdravy, obsazovali poničené, špinavé stoly a vždy se zastavili jen na tak dlouho, aby po Sagani šlehli podezřívavým pohledem.

Zvedla korbek k ústům.

Asi o dvacet minut později se díky dýmu a místnímu pivu začala cítit příjemně uvolněně. Téměř ospale. Připila Itumaakovi a zbytek piva jí stekl hrdlem.

Lišák jí čmuchal u nohou dost dlouho na to, aby pochopil, že tady se žádného jídla nedočká.

„Itumaak si dá taky,“ poznamenala Sagani a postrčila prázdný korbek přes

bar.

Hostinský znovu zabručel, ale byl příliš zaměstnaný sledováním mladé ženy, která energicky vyrazila k jednomu ze stolů, držíc čtyři přetékaající korbely svými kyprými pažemi vysoko nad hlavou.

„Přátelské místo,“ utrousila Sagani.

„Nemíváme zrovna moc návštěv.“

„To by mě nikdy nenapadlo.“

Načepoval jí další korbek a postavil ho před ni. Pohledem by teď dokázal nechat mléko zkysnout.

„Proč nosíte ten pruh na tváři?“ zeptal se.

„Zvýrazňuje mi oči,“ řekla Sagani a lokla si piva. Chutnalo o něco lépe než to předchozí.

Hostinský se zašklebil. „Hádám, že jste ještě neslyšela o malbě na tvář.“

„Říkáte to, jako by to bylo něco špatného.“

„Dělají to Glanfathané. Už jste o nich slyšela?“

„Dobří lovci. Taky nemají v oblibě návštěvníky.“

„A většina místních nemá zas v oblibě je.“

„To zní dost osobně,“ řekla Sagani.

Podrbal se na bradě a našpulil rty. „Takhle blízko hranic mají místní sklony odnášet jejich posvátné relikvie. A to mívá sklony je docela naštvat.“ Věnoval jí dlouhý pohled.

Sagani už slyšela víc než dost historek o nepřátelství mezi Jelenolesany a Glanfathany, ale byla připravená se na to hostinského zeptat, jen aby mohla poslouchat něco jiného, než zajíkový, opilecký hovor za svými zády.

V té chvíli se ovšem rozrazily dveře a dovnitř vtrhli dva rozlícení, prskající muži a zakaboněná žena.

Oči se jim okamžitě stočili k Sagani a ukázali na ni prstem. „Támhle je!“

Trojice byla hned u ní. Sagani sevřela korbek pevněji.

„Říkali, že slídila po celým městě,“ řekla žena. „Nenapadlo nás, že bude tak blbá, aby tu zůstávala.“

„Co se děje?“ zeptala se Sagani.

„Tohle na nás nezkoušej, ty prolhaná divoško!“ Jeden z mužů se naklonil až k ní a bodl do ní prstem jako dýkou.

Itumaakova srst se naježila a muž ucukl.

„Omluvte mou lišku,“ řekla Sagani. „Urážky bere vážně osobně.“

Žena se otočila k hostinskému. „Dík, žes jí tu zdržel. I stará Hildemaeg si zaslouží spravedlnost.“

Elf jen zvedl své světlé obočí.

„Našli jsme Hildemaeg před půl hodinou na Yfaldrově poli,“ řekla žena. „Někdo s loveckým nožem z ní nadělal pořádnou fašírku. Krev na jejích šatech ještě ani nezaschla.“ Trhnutím obrátí hlavu k Sagani. „A pak se dozvíme, že se tu potuluje nějaká divoška.“

Sagani tiše zaklela. Byla příliš unavená tohle řešit.

„Nemohla umřít víc jak před hodinou,“ řekl první muž.

„To je potom smůla.“ Hostinský převaloval ta slova v ústech, jako by žvýkal svf. „Poněvadž ona tu je dvě.“

Všichni, včetně Sagani, se na něj podívali s otevřenými ústy.

„Byl to glanfathskej nůž, co oddělal Hildemaeg,“ zavrčela žena.

„No o tom nepochybuju,“ řekl hostinský a nacpal hadr do dalšího hrnku. „Ona ale není Glanfathanka.“

Rozčilená trojice těkala pohledem od mladého hostinského k Sagani a zpět. Konečně jeden z nich sklonil hlavu a otřel si botu o hranu baru.

„Prostě dej pozor, ať nedělá potíže,“ utrousil a se svými společníky odešel. Vrhali po ní nepřátelské pohledy, než zmizeli skrz otevřené dveře.

„Cením si té přímlyvy,“ řekla Sagani a poslala po baru další minci.

Hostinskému mince zmizela v dlani, ještě než se stačila zastavit. „Nešlo o laskavost. Vraždy jsou špatné pro obchod, to je celé.“

Sagani se rozhlédla kolem sebe a stále viděla několik párů očí, kteří na ní vrhali chladné a podezřívavé pohledy.

„Tak to abych si radši co nejdřív našla nějaký pokoj.“

„Vaše liška...“

„Nebudou s ním problémy. A žádné blechy nemá.“

Hostinský jí věnoval škodolibý úšklebek. „Zatím.“

Měla mu hodit další minci a zmizet do lesů, ale únavný, těžký pach tohoto místa se jí už dostal do plic a vysrážel na kůži.

Nebo to byl jen ten bělolist.

Její pokoj byl každým coulem v takovém stavu jako zbytek města, ale když nebe začalo plivat jednu kapku za druhou, byla vděčná za střechu nad hlavou. Tedy když našla několik míst, kudy neprosakovala.

Sagani zkontrolovala zámek a rozbalila svůj spací pytel v suchém rohu, daleko od hrbolaté, proleželé matrace. Ona natažená, Itumaak stočený po jejím boku, čekající na spánek.

Ale bylo tomu už několik měsíců, co naposledy spala uvnitř. Prkenná podlaha skřípala a křupala s každým jejím pohybem a ozvěna hospodských radovánek vibrovala ve stěnách.

Sagani otevřela oči a našla Itumaaka, jak ji sleduje s hlavou položenou na jejím břiše.

„No nekoukej na mě tak. Tohle celé byl tvůj nápad.“

Úplně cítila, jak jí noc protéká mezi prsty jako voda a ráno se blíží se škodolibým smíchem. Vzala si ze stolku přelomený oharek svíčky a donesla jej do svého rohu pokoje. Prohrabala svůj batoh, aby vytáhla nánosy špíny pokrytou knihu s oslíma ušima popisující *bláznivá a neuvěřitelná dobrodružství Amada Vucchia*, vailiánského detektiva.

Přesto nad stránkami Amadových půlnočních pátrání, zběsilých úprků a záhadných konců její mysl stále více sklouzávala k chřadnoucí staré ženě poseté bodnými ranami.

U stínu Pratura – chtěla přece jen pintu a klidný spánek.

Obrátila batoh vzhůru nohama, doufajíc v opomenutou rolku bělolistu.

Místo ní vypadla adrová soška, stále stejně černá jako zimní noc.

Itumaak pšíkl a zabořil jí čumák do zad.

Sagani strčila sošku zpět do batohu a prokřúpala si zatumhlý krk. Odpočinek byl v nedohlednu a stejně tak Persoq, ať už byl kdekoliv.

Ani se nepřibližoval, zato jí už docházely síly. Potřebuje se něčím zaměstnat, dřív než švy uvnitř ní definitivně povolí.

Sagani vyhlédla z okna. Měsíční svit byl bledý a jasný. Stejnak to není nejlepší noc na spaní.

Vzala si luk, lovecký nůž, klíč od pokoje a sešla zpět do baru s Itumaakem v závěsu. Oči mladého elfa opět sledovaly servírku, ale neobjevila se v nich žádná známka překvapení, když zavadily o Sagani.

„Žádné reklamace,“ řekl hostinský hned, jak k němu došla.

„Jen jsem se šla projít,“ odpověděla. „Vlastně mě napadlo, že bych se zeptala na cestu.“

„Ta nejlepší, co vám můžu poradit, je přímo za vašimi zády zpět nahoru,“ trhl bradou směrem k jejímu pokoji. „Vesnice v těchle dobách není zrovna moc přátelská vůči cizincům.“

„Ani vůči místním, jak tak koukám.“ Hostinský odpověděl odfrknutím.

„Přemýšlela jsem o té, co jí zabili. Hildemaeg.“

Zavrtěl hlavou. „Slyšel jsem tolik, co vy.“

„Kdo vlastně byla?“ zeptala se Sagani a poslala po baru další minci.

Hostinský na ni poklepal prstem a povzdechl si. „Vesnická krysařka. Chytala krtky, krysy a všemožnou další havěť. Byli tu tak asi jediní, kdo jí dělali společnost.“

„Zní celkem užitečně,“ poznamenala Sagani. „Kdo by jí chtěl zabít?“

Hostinský se zachechtal. „Kdo by nechtěl? Nikdo tu s ní netrávil moc času, a kdybyste jí potkala, pochopíte proč.“ Podíval se jí zpříma do očí a znovu zavrtěl hlavou. „Ale nevím o nikom, kdo by měl mít nějaký zvláštní důvod se jí zbavit.“

„A víte, kde přesně umřela?“

Tentokrát po ní zašilhal. „Heleďte, o co vám jde? Těm lidem předtím jsem přísahal, že nejste žádná glanfathská lovkyně.“

Sagani se ušklíbla. „Nejsem žádná Glanfathanka. Ale lovkyně jsem sakra dobrá.“

O patnáct minut později stáli Sagani s Itumaakem na ječném poli ozářeném jen svitem měsíce.

Hlína u jejich nohou už byla dávno udusána a rozkopána mnoha páry bot. Musela se sem přijít podívat dost možná polovina místních a Sagani se ani nedivila. Co jiného tu ve vesnici bylo k vidění?

Postupovala po rozšiřující se spirále šlápot, směrem od středu jejich zájmu. Doufala, že narazí na něco jiného: na lovecké boty s tenkou podrážkou, na klouzavé kroky někoho, kdo odsud utíkal, cokoliv...

Itumaak zavrčel. Křupla větvička.

Sagani se otočila. Čtyřicet stop od ní seděl v podřepu muž, s nataženým lukem mířícím přímo na ni. Všimla si jeho chabého úchopu a přišla si jako pitomec, že ho nechala připlížit se bez povšimnutí tak blízko. Nejspíš by netrefil ani mrtvého zlobra, ale pokoušet se jí to nechtělo.

„Zdravím,“ houkla do tmy a zvedla ruce na pozdrav. „Vy musíte být Yfaldr.“

Zaváhal přesně na tak dlouho, aby věděla, že ho vyděsila. „Vy jste ta Glanfathanka, o které tu všichni mluví?“

„Jsem z Naasitaqu,“ odpověděla.

„Naasi-čeho?“

Přemohla nutkání obrátit oči v sloup. „Nejsem Glanfathanka. Ale slyšela jsem o vaší krysařce.“

Získal zpět trochu své odvahy a napřímil se, aby to bylo poznat. „A to vám dává právo maširovat si to po cizím pozemku?“

„Jestli je to vaše pole, myslela bych, že budete chtít vědět, jak na něm mohl být někdo zavražděn.“

„Byl to jeden z těch divochů.“ Znovu sebou polekaně trhnul a napnul tětívu ještě víc.

„Vsadím se s vámi, že nebyl.“

„Kecy.“

„Ukažte mi to tělo.“ Bylo to sice jen tušení, ale léta ji naučila svým tušením důvěřovat. Když už nic jiného, aspoň ho to donutilo sklonit luk.

Chvíli přemýšlel a nakonec si odplivl na zem. „Račte tudy.“

Sagani šla za svým průvodcem zpět do vesnice. Byl mladší, než si původně myslela, ale měsíční svit mu moc dobrou službu neprokazoval. Bledá zář zvýraznila každý křivý rys jeho tváře a ještě víc podtrhla jeho sluncem rozpraskané rty a vráscitou, nažloutlou pokožku.

Po očku pokukoval po Itumaakovi, který byl úplným ztělesněním nevinnosti.

„Špatná hodina na slídění po okolí.“

„A přesto jste tady.“

„Hádám, že jsem chtěl mít lepší přehled.“

Sagani za ním dál šla v tichosti, než dorazili ke kamenné budově osvětlené mihotavou pochodní. To místo vypadalo jako hromada kamenní, která se po takových sto, dvě stě letech usadila ve své současné pozici. Spodek dveří byl zacákáný blátem a hlína před nimi byla udusaná důkladněji než v prasečí ohradě.

Z klíčové dírky se na ně šklebila lebka.

Yfaldrovy klouby se sotva dotkly dveří, když se prudce otevřely a odhalily mladou ženu s rozčuchanou kšticí zrzavých vlasů.

Farmář si odkašlal. „Je tu Sygfald?“

Dívka si promnula oči. „Říká, že ho zase bolí klouby. Dal si na ruce všechny ty obklady a tak.“ Ustoupila. „Pojďte, přece tam nebudete stát.“

Sagani je následovala do chrámu a okamžitě se rozkašlala. Vzduch byl přesycený vůní kadidla.

„Je to lepší než zápach těla,“ vysvětlila dívka.

Tělo bylo položeno na márách v zadní části chrámu, obklopené lebkami, svíčkami a dýmajícím kadidlem. Hildemaeg vypadala tak na šedesát, ačkoliv to bylo posmrtně již těžší určit.

Sagani vzhlédla od těla k dívce. „Donesli ji sem brzy zvečera?“

„Ani ne před třemi hodinami.“

„Už se o ni někdo postaral? Nabalzamoval ji?“

Dívka zvedla ruce. „Podívejte, já jsem jen akolytka. Koukněte se sama, pokud chcete.“

Sagani stáhla lněné plátno, které ženu zakrývalo od ramen dolů. Naštěstí přípravě jejího těla věnovali zatím jen minimální snahu – Hildemaeg pořád nosila tu samou flekatou tuniku a kalhoty, ve kterých očividně zemřela. Jejich bot se stále ještě drželo bahno a stébla trávy, její nehty byly zčernalé hlínou.

Když Sagani chytila lem její tuniky, Yfaldr zachrčel na protest.

„Copak nemáte kouska studu?“ řekl a obrátil se k akolytce, aby jej podpořila.

Ale dívka jen vytáhla rolku bělolistu ze svého živůtku a zapálila roztřepený konec o jednu z pohřebních svící.

Farmář jen rázně zavrtěl hlavou a otočil se na truc čelem ke křivé zdi.

Zatímco byli ti dva zaměstnaní, Sagani z ženiných šatů utrhla kousek látky.

Pak se obrátila k řezům. Byly křivé a spíš povrchové; nešlo o práci jakéhokoliv lovce, který věděl, jak držet nůž. A ten nůž–

„Přesně, jak jsem vám řekl,“ poznamenal Yfaldr. Překonal svůj odpor, aby ukázal na rány. „Je to práce nějakýho zbesilého glanfathského lovce. Ty na jejich zádech vypadají ještě hůř.“

„A přesně, jak jsem řekla já,“ odpověděla Sagani, „osoba, která napáchala tohle, nebyla zvyklá řezat do živého masa. To ani ten nůž, když už jsme u toho.“

„A jak si můžete–“

„Protože jsou všechny moc mělké. Proto jich tu je tolik. Je těžké řezat do

těla, které se hýbe a jde to ještě hůř, když si na to vezmete nůž na krájení zeleniny.“

Akolytka přidržela bělolist tak blízko nosu, jak to jen šlo, a zhluboka nasála. „Zníte jako jedna z těch dunrydských čmuchalů.“

Yfaldr si Sagani chvíli prohlížel. Zdálo se, že o tom uvažuje. Na tělo se ale zamračil. „Dnes večer jsem už viděl dost.“

Sagani zívla, když se muž kolébavým krokem vydal ke dveřím. Nasládlá vůně kadidla jí už dostávala do hlavy a zatemňovala zrak. Samozřejmě už začínala pociťovat nedostatek spánku, zrovna když věci začínaly být zajímavé.

Jakmile se za farmářem zabouchly dveře, něco ji napadlo a otočila se k akolytce.

„Počkat, co to–“

Ale už dívka vypadala, jako že se chystá usnout vestoje, kývala se ze strany na stranu, zatímco se jí klížily oči.

No nevádí. Na pár hodin zavře oči a pak se sem může vrátit.

Když se Sagani přišourala zpět do hostince, byl prakticky opuštěný. Stoly byly mokré od piva a omáčky a podlaha na tom nebyla o moc lépe. Několik lavic už bylo otočeno vzhůru nohama. Určité známky nasvědčovaly tomu, že se hosté pustili do bitvy s jídlem, což bylo stejně dobré využití té břechky jako jakékoliv jiné.

Vyrazila směrem k chodbě, místnosti se nesl pouze zvuk Itumaakových drápů cvakajících po zemi.

Než stačila v kapsách nahmatat klíč, dveře jejího pokoje se před ní samy otevřely a střetla se tváří v tvář s elfským hostinským.

Sagani se podívala do jeho překvapené tváře. To ji probralo.

„Brej večír,“ vydralo se z něj nakonec. Itumaak zavrčel.

Elf od něj opatrně odtáhl nohu. „Myslel jsem, že nekouše.“

„Taky zatím jen pokládá otázky,“ řekla Sagani.

Hostinský se podrbal na nose. „Měli jsme tu menší melu a pár štamgastů

dělalo potíže. Podle všeho je vražda Hildemaeg rozčílila mnohem víc, než jsem myslel.“ Přimhouřil oči. „Snažil jsem se zastavit rvačku a nevšiml jsem si, že jich několik proklouzlo do vašeho pokoje.“

„Pak je možná jen dobře, že jsem šla ven.“

Hostinský zabrousil pohledem zpět k Itumaakovi. Lišákovy zuby byly stále vyceněné.

„Pro někoho asi ano,“ řekl a natočil se, aby se kolem ní protáhl.

„Našel jste něco?“ položila Sagani otázku jeho vzdalujícím se zádům.

„Jen krysy. Asi byste měla být opatrnější s tím, co tu necháte jen tak povalovat.“

Toliko k poslednímu kusu srnčího. Vešla do pokoje.

Přikrývky ležely zmuchlané na posteli, obsah jejího batohu někdo vysypal v rohu.

Zrovna rovnala hroty šípů, když z druhé strany postele zaslechla Itumaakovo zakňučení.

Čmuchal k něčemu zastrčenému mezi matrací a čelem postele. Zapáčila rukou a vytáhla svůj nůž.

S ním v ruce ještě jednou prošla batoh, jestli náhodou nevyloví ještě nějaké maso, ale její snaha se nesetkala s úspěchem.

Ale to bylo teď to poslední, na čem záleželo. Adrový medvěd byl pryč také.

Nahlas zaklela. Nervy jí proběhl paralyzující záchvěv paniky a naplnil jí hlavu omamujícím, tekutým teplem. Takhle se necítila od doby, co byla ještě dítětem; žádné z nekonečných, zoufalých lovů ani potyček se smečkami naasitaqských vlků a velkých koček ji nepřivedly do tohoto stavu.

Ti ji mohli nejhůř zabít. Ale toto – ztráta jediného chabého vodítka k muži, jehož byla vyslána najít – to pro ni mohlo znamenat vyhnanství po celý zbytek života.

Rázem neměla na spánek ani pomyšlení.

Obrátila pokoj vzhůru nohama a málem roztrhla batoh ve dví, jak sošku hledala, zatímco Itumaak přešlapoval u dveří. Nicméně po patnácti minutách

zběsilého hledání musela usoudit, že je pryč.

Vypochoďovala z pokoje zpět k baru a jediným dalším dveřím vedle kuchyně. Hádala, že tam někde bydlí hostinský, ale nestarala se, jestli má pravdu. Bušila tak silně, že by probudila i mrtvého.

Za půl minuty jí otevřela mladá žena, stále ještě napůl spící, oblečená v nařasené spodničce. Sagani v ní poznala dívku, po které hostinský dříve toho večera pokukoval.

„Hledám hostinského,“ řekla hned důrazně.

„Cafmunda? Ten bydlí poblíž studny. Asi pět minut dolů po cestě.“
Promnula si oči. „Děje se něco?“

„Říkal, že tu předtím byla menší mela.“

„Aha, tohle. Wyfla a Maedgar si prohlédli dno svých korbělů možná vícrát, než měli, a pustili se do sebe jako obvykle. Cafmund a Sygfald je od sebe odtrhli a pak poslali všechny domů.“

Tón dívčina hlasu, klidný a nenucený, vůbec neladil s předchozím naléhavým hlasem hostinského. A ještě něco ji z té informace zaujalo, ale chvíli trvalo, než si uvědomila co.

„Sygfald? Ten kněz?“

„Mhm-hm,“ zabručela na souhlas, ale znělo to mnohem více jako zívnutí.
„Dělá tady toho hodně. Po loňském suchu nakoupil nová semena a opravil tu teď po deštích polovinu domů.“

„Cafmund říkal, že se mi někdo vloupal do pokoje. Víte o tom něco?“
Odpověď odhadla, jakmile otázku položila, ale potřebovala to slyšet od dívky.

Tu to probralo. Otevřela oči dokořán a zamrkala na Sagani a Itumaaka, jako by je viděla poprvé. „Pracovala jsem, než odešel poslední host a ničeho jsem si nevšimla. Ztratilo se vám něco?“

Ale to už Sagani pochodovala ke dveřím, pouze mávla na dívku, že se může vrátit zpět do postele. Když za sebou zavřela, napadlo ji, že i když není ten vrah, kterého tu hledají, neostýchala by se tu někoho prošpikovat šípy, kdyby tím Persoqovu adrovou sošku dostala zpátky.

Sagani s Itumaakem se vydali zpět ke zchátralému chrámu. Měli štěstí, že už tam dnešní noc byli, jelikož mraky už stačily zahalit měsíc a v ulicích tak panovala téměř úplná tma.

A to jí teď přesně vyhovovalo.

Kradla se po špičkách podél budovy, dala si pozor, aby se vyhnula blátivé kaluži i hlučným dveřím. Okna byla vymláčená a netrvalo dlouho, než zaslechla hlasy.

Jeden z nich poznala.

„–nikdy by se to nestalo, kdybychom včas změnili úkryt.“ Byl to Cafmund, elfský hostinský, a šeptal s patřičným chladem v hlase.

„Já souhlasil! Měli jsme ho nechat v hostinci, kde se stejně scházíš se všemi těmi–“

„Kde se celé město opíjí a kde Macga pořád slídí kolem?“ přerušil ho Cafmund. „Ne, měli jsme ho nechat tady.“ Sagani zaslechla poklepání na opěrku židle nebo stolu.

„Pak by se zas všichni divili, proč jsou všichni procházející obchodníci tak zbožní,“ řekl druhý muž.

Sagani se odvážila krátce nahlédnout dovnitř a zahlédla muže středního věku s širokými rameny a hnědými vlasy protkanými šedí. To musel být Sygfald.

„Nic horšího se už stát nemohlo,“ řekl Cafmund ostře.

„Tohle jsem nikdy nechtěl! Ale ona za mnou přišla a já nevěděl, co jiného dělat. Já–“

„Nuž sis nechal a pak ho dal mně,“ zvýšil Cafmund hlas. „Nevím, jestli to z tebe dělá kreténa nebo sraba.“

„Říkal jsi, že se ho zbavíš!“ Teď mluvil vztekle zase Sygfald. „Co jsem měl jako dělat? Hodit ho do polí, ať ho někdo najde?“

„Přestaň remcat. Postaral jsem se o to.“

„A to má znamenat co?!“

„Zapomeň na to. Nikdy ses nestaral o tuhle část obchodu. Proto máš taky

mě.“ Krátké ticho přerušily těžké kroky napříč místností.

Sagani ustoupila od okna a zmizela na druhou stranu ulice. Už slyšela dost.

V duchu si představila Hildemaeg: bezpočet řezných ran, oblečení pokryté hlinou a nasáklé krví. Také špína pod nehty.

Teď viděla jiný obrázek; pole, kde se našlo její tělo. Hildemaeg našla úkryt a ať už v něm bylo cokoli, bylo to právě tam. Začínal se jí v hlavě rýsovat celý příběh.

Vrátili se s Itumaakem na pole. Když tam dorazili, Sagani vytáhla útržek látky, který získala z oblečení staré ženy, a přidržela jej lišákovi pod čumákem.

„Tak do toho, hochu. Kampak šla?“

Párkrát natočil uši a jeho huňatý ocas se napřímil, zatímco zkoumal ten pach. Konečně sklonil čumák až k zemi a zamířil rovnou k zvalené půdě, kam upadlo tělo. Otočil se zpět, a bystrými očima s vyplazeným jazykem se dál díval do tmy.

„A kam ještě?“ pobídla ho Sagani.

Přičichnul k zemi a rozběhl se po neviditelné stopě, jen občas se zastavil, aby mírně poupravil směr. Sagani šla za ním.

O několik desítek metrů dále si Itumaak sedl a jen vrtěl ocasem. Sagani zapálila oharek svíčky, který odnesla ze svého pokoje. Itumaak o kousek pooděšel a ždychl čumákem do malé hromádky hlíny nedaleko starého, uschlého jilmu. Šlo jen o nepatrnou vyvýšeninu v terénu, ale přesně toho druhu, jaké by si Hildemaeg mohla všimnout – nebo kdokoli jiný hledající škůdce.

„Tak se na to podíváme, Itumaaku.“

Lišák se naklonil nad hromádku a začal hrabat. Šlo to rychle, obzvlášť proto, že půda byla stále kyprá díky tomu, kdo tu kopal před nimi. Netrvalo to ani minutu a Itumaakovy drápy zaškrábaly o něco, co rozhodně hlína nebyla.

Sagani se nahnula blíž. Ze země vyčuhoval růžek sáčku a cokoli bylo uvnitř, bylo tvrdé. A hranaté.

„Výborně, ještě trochu.“

Itumaak zrychlil a za několik okamžiků vyhrabal dost na to, aby mohla Sagani sáček rozříznout.

Uvnitř viděla jak měď, tak adru, tak pěkně těžký oříšek.

Procedila vzduch skrz zuby. Sama to odnést nemohla. A co bylo důležitější, sama ani nemohla Sygfalda s Cafmundem usvědčit. Potřebovala někoho, kdo by také mohl mít zájem o umístění a obsah úkrytu.

A když vzhlédla, uviděla, že se na nedalekém statku svítí.

Sfoukla svíčku a vykročila kupředu.

Závěsy byly zatažené, ale když Sagani přišla k domu, hned ucítila kouř linoucí se z krbu. V jiném čase a na jiném místě jí přišel přívětivý. Řekla Itumaakovi, aby se držel vzadu a zaklepala na dveře.

Yfaldr přes dveře zahuhlal několik tlumených nadávek a otevřel. Pořád byl oblečený a zdálo se, že ještě za celou noc nešel spát.

„Co chcete?“ zeptal se. Pokud mohla soudit, zbraň u sebe neměl.

„Chtěla bych vám ukázat skryš s glanfathskými artefakty zakopanou na vašem poli.“

„Cožeto? Co je zas tohle za nesmysl? Nezájímám se o cetty těch divochů.“

„To mi došlo,“ odušila Sagani. „Proto vám o tom taky říkám.“

Zaváhal, očividně se nemohl rozhodnout mezi svou podezřívavostí k ní a zmatením z toho, co to pro něj znamená. „Potom proč ale–“

„Protože jsem si říkala, že asi budete chtít vědět, kdo zabil ženu a zakopal malé jmění na vašem pozemku.“

Slova protestu se mu zadržela v krku. Konečně pokrčil rameny a řekl: „Vedte mě.“

Když mu Sagani ukázala úkryt – hromadu nádob, totemů a několik nástrojů neznámého účelu – neudržel se a zahvízdal. „Říkáte, že někdo tohle všechno chtěl prodat? Proč by to ale pak nechával tady?“

Zafoukal vítr a starý jilm pohnul jednou ze svých větví jako kostěnou rukou. „Snadno k nalezení, blízko do města,“ vysvětlila Sagani. „Tipovala bych, že lidi, co mají tohle na svědomí, spolu mají dlouhodobou dohodu.“

Nálezce to nechá tady a kupci zase vyhrabou. Mezitím někdo z místních dostane slušný podíl.“

Yfaldr se podrbl na hlavě a stále nemohl odtrhnout oči od třpytícího se pokladu. „Ale co s tím má co společného Hildemaeg?“

„Ta prostě hledala krtčí hromádky. A když tu našla jednu velkou, nejspíš předpokládala, že jste se dal na pašování artefaktů.“

Znovu zavrtěl hlavou. „Ale já ne–“

„Nepašujete. Já vím. Ale musel jste být první podezřelý, tak Hildemaeg utíkala za tou nejdůvěryhodnější osobou ve městě. Za Sygfaldem. A když ho zavedla sem, tak–“

Yfaldr zvedl ruce. „Dokázal bych to říct do hodně lidí, ale Sygfald toho pro vesnici udělal víc než kdokoli jiný.“

„Hotový světec. Opravuje domy, zachraňuje úrodu,“ řekla Sagani.

Yfaldr si odplivl. „A co důkazy proti němu, hm? Cokoliv kromě jeho dobročinnosti?“ Jeho obličej ve světle svíčky čím dál tím víc brunátněl.

Sagani vytáhla nůž, který objevila ve svém pokoji. Byla to prostá jednobřítá čepel s obyčejnou černou rukojetí.

Couvl od ní. „Vy–“

„Tohle někdo nechal v mém pokoji. Pokud by se mě nemohl zbavit, nastrčil by na mě tenhle zločin. Když ho porovnáte s řezy na těle Hildemaeg, uvidíte, že mají odpovídající velikost i tvar.“

„Ale kdokoli by–“

„A pokud se podíváte na Sygfaldovy ruce, uvidíte, že si pořezal prsty. Takovéhle nože nemají záštitu, takže když narazí na kost...“ Naznačila proklouznutí nože a přejetí po dlani.

Yfaldr nevypadal přesvědčeně, ale zřejmě už byl příliš unavený na to, aby se dál hádal. „Vzbudím ostatní,“ zamumlal.

Alespoň nebude jediná, kdo tu dnes bude vzhůru.

Obloha už nabírala mdlý růžový odstín, když Yfaldr a tucet dalších

vesničanů bušilo na dveře chrámu. Sygfald otevřel – byl sice oblečený, ale znamenitě předstíral svůj údiv. Nůž pasoval jak k ranám Hildemaeg, tak k Sygfaldově ošklivě pořezané pravé ruce.

Kněz na to neřekl nic.

Cafmund, na druhou stranu, byl mnohem upovídanější, když dav dorazil před jeho dveře. Nadával a plival, a když si všiml Sagani, vztekle na ni ukázal prstem.

„Prohleďte její pokoj! Potíže začaly, až když se tu objevila ona. Vsaďte se, že něco schovává.“

Potom si všiml nože a jeho hněv splaskl jako mýdlová bublina. „S tím já nemám nic společného. Jediné, co máte, je její slovo, že jsem byl v jejím pokoji.“

„Vlastně,“ řekla Sagani, „máte něco, co patří mně.“

Shlédla k Itumaakovi a ukázal mu na otevřené dveře. Lišák zavětril a vběhl dovnitř. Jak se minuta natahovala do pěti, už cítila, jak se jí potí dlaně a slyšela za sebou přešlapování netrpělivého davu i jejich sílící šepot. Persoqûv medvěd byl posledním dílkem skládanky a z jejího pohledu také ten, na kterém záleželo ze všeho nejvíc. Pokud ho Itumaak nenajde–

Ale lišák brzy nato vyběhl ven se zářící soškou v tlamě.

Sagani si zhluboka oddechla, zatímco zbytek vesničanů užasle zalapal po dechu.

Celou noc cítila, jako by jí srdce dusil trnitý šlahoun, a ten se teď konečně začal rozplétat.

Otočila se ke Cafmundovi, který už dění před sebou sledoval s určitou odevzdaností. „Říkala jsem, že nejsem Glanfathanka.“

Obrátil na ní pohled svých očí zčervenalých probdělou nocí. „A já vám, ať se do toho nemícháte.“

Macga, ta dívka, už opékala párky tou dobou, kdy se Sagani vrátila do hostince. Jeden jí nabídl, ale Sagani zjistila, že jen ta vůně ji z hladu naprosto vyléčila.

„To byla noc,“ řekla a posadila se k baru tak jako tak.

Itumaak se jí stočil u nohou a usnul.

„Ostatní se ještě nerozhodli, co udělají se Sygfaldem a Cafmundem,“ poznamenala Macga.

„Pašování glanfathských artefaktů je zločin.“

„Říká vévoda, a ten je v Zátocce Vzvoru.“

„Stejně tak vražda, když o tom tak přemýšlím,“ dodala Sagani.

„Tady je asi stejně tak velká šance, že budou viset, jako že je prostě pustí,“ podívala se na ni Macga přes kouř stoupající z prskající pánve. „Měli tu Sygfalda a Cafmunda rádi o dost víc než Hildemaeg.“

„Hádám, že Sygfaldovy peníze měli docela rádi taky.“

Macga zavrtala pohled zpět do tmavnoucího masa. „Pointa je, že tu teď už nebudete dvakrát populární dáma.“

„Škoda. Když mě líp poznáte, jsem vážně zlatíčko.“

Macga se začervenala. „Vím, že je to ubohý výsledek po tom, co jste pro nás udělala. Jen se vám snažím říct, jak to doopravdy je.“

„Nevadí. Viděla jsem, co se tu stává nepopulárním dámám.“ Posbírala si zbytek svých věcí a odešla s Itumaakem v závěsu. Bylo stále celkem brzy, aby byla většina městečka na nohou – stejně dobrý čas na odchod jako každý jiný.

Jak se plahočila ven z vesnice a cítila trávu a hlínu stlačenou jejími botami, po nohou jí vystoupala dobře známá bolest a její další kroky tak byly mnohem olovenější a těžkopádnější. Včera jí to donutilo myslet na měkké postele a chlazené nápoje, ale nyní si s úsměvem povzdechla.

Když našla první stinné mlázi dál od cesty, shodila batoh a s ním i všechny myšlenky na adrové medvědy, mrtvé stařešiny a posvátné povinnosti.

Pro teď si může dopřát zaslouženého odpočinku.

KONEC